

Александренко В. В., старший преподаватель
НПУ имени М. П. Драгоманова, Киев

**ЖАНРОВАЯ ДИФфуЗИЯ МАЛОЙ ПРОЗЫ Д. МАРКОВИЧА
(НА ПРИМЕРЕ ПРОИЗВЕДЕНИЙ «НЕУДАЧНЫЙ», «БРАЗИЛИЯНЫ»)**

В статье анализируются жанровые модификации малой прозы Д. Марковича в связи с применением приема синкризы, подчеркивает лейтмотивный характер организации художественного материала.

Ключевые слова: писатель, рассказчик, жанр, диффузия, рефлексия.

Aleksandrenko V.V., Senior Lecturer
The National Pedagogical Dragomanov University, Kyiv

**GENRE DIFFUSION OF SHORT FICTION BY D. MARKOVYCH (ON THE
EXAMPLE OF WORKS “UNSUCCESSFUL”, “BRAZILIANS”)**

The article analyzes the genre modifications of short fiction by D. Markovych applying reception «synkryza» that making expressive semantic dominant and the character of organization material.

Keywords: writer, narrator, genre, diffusion, reflection.

УДК 811.82 (Марко Черемшина)

Бикова Т., канд. філол. наук, доцент

Національний педагогічний університет імені М.П. Драгоманова, м. Київ

**ТАНАТОЛОГІЧНИЙ МОТИВ ГУЦУЛЬСЬКОГО ТЕКСТУ МАРКА
ЧЕРЕМШИНИ**

У статті досліджуються художні особливості вияву танатологічного мотиву у творчості Марка Черемшини. До уваги беруться твори зі збірки «Село за війни», які доводять тезу про реалізацію танатосу у творчості письменника сюжетно багатofункціонально, залежно від місця розташування повідомлення про смерть героя. Тема Гуцульщини у творчості Марка Черемшини постає в самобутньому відтворенні народної гуцульської обрядовості, етнографічних подробиць, художніх деталей, психологічної характеристики.

Ключові слова: гуцульський текст, танатологічний мотив, поетика, новела, нарратив.

Танатологічний мотив виявляється одним з елементів художнього тексту, дослідження якого стає найбільш продуктивним для вивчення нових рівнів аналізу твору. У літературознавчому ракурсі танатологічні мотиви ставали предметом дослідження чималої кількості вчених із різних позицій: ідейно-тематичної (П. Біцилли, К. Накамура,

© Бикова Т., 2016

Ж. Нива), структурної (Ю. Лотман), наративної (М. Бахтін). Вчені розглядали різні моделі вияву танатології в художньому творі, досліджували місце смерті в структурі сюжету та ін. Існують такі сюжетні ходи, які зумовлюють композицію художнього твору і виявляють у ній наратив. Смерть як одна з найбільш визначних подій у житті, водночас визначає й у художньому творі динамічний початок сюжету, а отже, визначає наратив. Саме тому актуальним у літературознавстві є дослідження основних сюжетних можливостей танатологічних мотивів, які мають декілька художніх виявів. Так, до Танатосу традиційно зараховують убивство, самогубство, смерть від нещасного випадку або від хвороби, роздуми про смерть або стан існування особистості після смерті.

Гуцульщина як текст представлена у творах, де мотив танатосу детермінує появу сюжету. За Р. Красильниковим [2], таким чином виявляється така функція танатологічного мотиву, як функція початкового розмикання структури (сюжету, наративу). Зазвичай, факт смерті впливає на початку тексту і сприяє народженню нового сюжету, появи нових наративних елементів. Подібне розташування смерті в ролі зав'язки твору і розгортання подальшого сюжету, пов'язаного з танатологічним мотивом, маємо у Марка Черемшини («Грушка», «Карби», «Село вигибає» та ін.), О. Манчука («Непростий мертвець») тощо. Різні за сюжетним наповненням, проблематикою, ступенем художності, ці твори презентують авторський вияв функції початкового розмикання структури тексту.

Кульмінаційний твір циклу «Село за війни» Марка Черемшини – «Село вигибає» – це сконцентрована філософська притча про смерть, всезнищеність війни і водночас, про кохання, життєствердність людського роду, надія на відродження, це згусток емоціонального стану, коли після подиху всеохопної смерті «все село вигибає», задушене у тенетах війни, залишається «тліти» життя роду, щоб дати надію новому поколінню на відродження. Смерть не тільки є зав'язка дальших подій, вона самопрезентується повсякчас сюжетно, у всіх мікробразах, епізодах, створених уявою наратора. Гуцульський текст Марка Черемшини в новелі досяг своєї найглибшої концентрації – речення, якими автор описує ситуації з померлим селом, короткі, прості за будовою, на семантичному рівні сповнені промовистих символічних образів-асоціацій смерті: цвинтар, «стая» воронів, що гроби пасе, собаки, які блукають спаленим селом, коні, які «кружляють коло розвалені печі». Смерть сягає апогею: у мертвому селі залишилася єдина ціла споруда – це трупарня, дім по смерті.

Користуючись прийомом протиставлення, Марко Черемшина показує парадоксальну ситуацію, смисл якої не вкладається в межі розумного сприйняття дійсності. Маємо на те своєрідне пояснення – закони війни інші за закони життя та миру, а смерть, незмінна супутниця мілітарних катаклізмів, встановлює нову, викривлену, реальність. Та й художні образи, які виводить у творі автор, прямо чи опосередковано «підігрують» смерті своїми вчинками та поведінкою, сприймаються реципієнтом неоднозначно. Скажімо, стара баба волею обставин стала особою, яка «струмує» смерть і водночас готує своїх односельців до неї, а де інколи навіть й сприяє її приходу. Складний філософський образ, він стає джерелом і синтезом численних роздумів щодо вартості і сенсу життя у «вивернутому» війною світі. Невипадково, свого часу І. Денисюк, охарактеризував цей образ риторичними питаннями: «Хто вона, ота старезна баба – втілення соціальної психології війни? Сестра-жалібниця чи мародерка? Жорстока через свою гуманність чи носій запеклих інстинктів власника?» [1, 120].

Насамперед це людина, яка живе за законами війни. Нею править реальність, у якій чорна ніч-смерть триває довше за життєві спалахи світла. Стаючи своєрідною

«світлюю» для конаючих бадіків, вона в останні хвилини їхнього життя дарує їм душевне тепло, спонукає їх до сповіді, психологічно «підігрує», полегшуючи їхній біль. Невільно, вона стає свідком останніх миттєвостей життя кожного гуцула, намагаючись приділити увагу кожному, через себе, надміру терплячи пропускання їхні страждання. Вона відчуває свою вартісність, вищість за саму смерть, бо має найвищу місію у своєму селі, даровану скоріше вищими силами – ховати інших: «Я тільки мир без попа поховала, що гай!» [3, 132], – коментує баба бажання сліпого Петра належним чином поховати свого батька-війта.

Оповідання «Село вигибає» та ескіз «Після бою» Марка Черемшини становлять собою найвищий концентрат танатологічного мотиву у тексті збірки «Село за війни», художнє осмислення різновидів вимушеної смерті, яка не цурається жодних своїх проявів. Природної смерті у тексті не існує, адже життя за законами війни не передбачає «тихого» скону за віком. Найбільша кількість смертей – це вбивства, як мешканців самого села, так і його оборонців, що зображено сильним імпресіоністським малюнком: «Одні лиця – то попіл темний, другі – то кровця синя, а он ті стрільці, білі-біленькі, ще крісом ціляють, а он ті біля них ніби кров з чола витирають. А на чолах маленька рана, гей ягода на калині» [3, 121].

Розповідь перетворюється на тихий реквієм, поховальну пісню, не виспівану померлим їхніми родичами. Тих, хто залишився, смерть добиває невиліковною хворобою – «чорною болею», пошестю. Відчуваючи неминучість своєї смерті, старі гуцули зібралися у невеликій трупарні, місці для збереження померлих перед похованням лише з однією метою – аби «полегшити» бабину участь, яка не відрізняється фізичною силою і не має можливості «обходити» помираючих деінде в іншому місці.

Мотив «вигибаючої» Гуцульщини посилений у тексті твору численними розповідями про смерті інших гуцулів, якими розважає свій вільний час баба та Анничка, молода дівчина, яку таки порятувала від смерті місцева «світла».

Апофеозом вимушеної смерті стає у творі самогубство колишнього жовніра Петра, який осліп на війні, повернувся в рідне село, однак не зумів пристосуватися до «нового» життя. Пояснення сліпого жовніра, його біль, страждання – занадто мізерні, порівняно з історією смерті цілого гуцульського села. Саме розповідь Аннички про перипетії «вигинання» села стають підсвідомим поштовхом для переоцінки власних цінностей Петрового життя. Не усвідомлюючи впливу власної розповіді на свідомість сліпого каліки, Анничка завершує свою розповідь подробицями самогубства його найкращого товариша: «А Лепшієвому Івани гармати урвали ноги, та й еговзели до шпиталю. А ек привезли без ніг із Косова, то він дивити на гори та й каже: «Ци я черепашка, чи червачок марний, що вже не буду горами ходити?» – та ек не уфатит від солада пушку, ек не поцілит себе у саму германку!» [3, 133 – 134].

Однак останню крапку в житті сліпого Петра ставить баба. Оцінюючи майбутню долю каліки з позиції прагматичності, баба в розмові з Анничкою припускає майбутню користь від сліпоти колишнього жовніра, пророкує його долю: «Таже видиш, що він сліпий, а сліпцуновишо найбільше треба, ек не палиці? Коби я його дозимувала, а навесні лиш покладу при дорозі – та й не переїмо того хліба, що люденамечут!» [3, 34]. Відчуваючи свою «владу» над долею тих людей, які залишилися ще живими у трупарні, таким чином баба «вибудовує» власну ієрархію цінностей, яка не враховує загалом моральні

чинники, іншу модель поведінки. Самогубством Петро протестує насамперед проти такого бабиного пророцтва своєї жебрацької долі: «Бо таке жите одна чорна нічка. А тотя нічка закрила гори, закрила полонини й зелені ліси» [3, 135]. Смерть Петра стає спасінням для душі каліки-гуцула, рух якої, поринувши у світ ірреальний, автор простежує разом із реципієнтом.

Своєрідним прощанням зі смертю і символом початку нового життя стають епізоди, коли баба спілкується з померлими односельцями, поступово розуміючи, що її вони вже не чують: «Куми не відзивалися, а баба прогортала їм з очей чупер і шукала життя рукою, але що тільки дотулилася їх чола, скрикувала, падькалася і дивувалася їх тихому й невидному сконові» [3, 136]. Це є останній момент фіксації смертей у творі, однак у інформативному сенсі твір має продовження: бабин погляд після споглядання за померлими обличчями гуцулів зупиняється на Анничці. Таким чином, письменник дарує мешканцям гуцульського села надію на відродження гуцульського роду, адже «яка біда, яка чума косила», а життя «не вигине».

Як бачимо, на противагу смерті, яка достуковується до останніх живих гуцулів, існує життя, а отже, існує нова реальність, відмінна від танатосу, а це стає ще однією можливістю для розвитку сюжету твору, необмеженого численними смертями героїв. Отже, нарративна стратегія оповідання «Село вигибає» передбачає зовсім інший фінальний акорд – це авторське нестримне бажання залишити хоча б маленьку надію для героїв твору, які асоціюються з життям – старої баби, яка доглядає останніх живих бадіків, які знаходяться на межі смерті і життя, молодої Аннички, змушеної, знаходячись серед трупів, заробляти на життя принадуванням своїм змученим голодом тілом подорожніх, та заїжджого козака, який невільно став свідком трагедії цілого села. Серед символічних образів, які асоціюються з відродженням життя напруживагу смерті, варто відзначити у творі мікрообраз пучечка каліни, яким рятує баба Анничку, – а, отже, це символ перемоги життя над смертю, а також згадка про замерзлу шибку, яку продуває своїм духом Анничка: «І робиться між квітками мале, як око, кружальце чистого шкла і показує дорогу» [3, 124]. Символіка цього епізоду філософськи багатозначна: це символ майбутньої долі дівчини, здатність побороти смерть бажанням до життя, прагнення до самостійного вирішення свої долі, яка має бути чиста і світла, адже починається нове життя, у якому зимові квіти смерті перемогло тепло дівочого серця й відродило нове життя. Саме така багаточисельнамікрообразність твору сприяє глибокому усвідомленню феномена творчого малюнку гуцульського тексту Марка Черемшини.

Художні особливості Гуцульського краю як текст розкриваються у творах, де мотив танатосу відкриває подвійний рух. Місце мотиву смерті формує сюжет: у таких гуцульських текстах танатологічні мотиви виконують функцію початкового розмикання структури. Смерть стає тлом, причиною розгортання діяльності «чужого» нарративу, так чи інакше пов'язаного з танатосом. Бачимо це у гуцульському тексті твору «Грушка» Марка Черемшини. Нова спонукає до філософських роздумів про вічність життя і природність смерті, що діє відповідно до законів Всесвіту. Текст олітератури традиційний гуцульський звичай «грушки», що символізує перемогу життя над смертю.

Невтішне горе родичів померлої автор передає за допомогою пейзажу. Своїм внутрішнім спокоєм і мінорною тональністю картини природи налаштувають на внутрішній стан героїв у переддень поховання. Крізь їх потік свідомості, внутрішні переживання

героїв постає трагічна картина буття простої гуцулки, яка змушена терпіти побої чоловіка, зранку до ночі віддаватися праці по господарству. Традиційне гуцульське прощання старого Ілаша зі своєю дружиною сповнене невимовного жалю і каяття гуцула за вчинені гріхи перед померлою: «Скажи-кохоть одно словечко, бо я не гарен сам обігнати. Хоч би-с людям розповіла, шо-сми марнотратця, п'єного останній, я не заперечю. Най твоє слово у платину ховаю, най си ще раз каю. Таже-с, зозулько, тільки роки перед людьми мовчала, у рукави плакала, дітем дорогу стелила. А ек твій газда-осьвіті не знався, то була патолоч, твоє жите короталося, але осуди не було. А я каївси, зарікався, на коліна перед тобов припадав бих, просив бих ті був, аби-с у мені кости помісила...» [3, 41]. У сповіді гуцула – зародження нового наративу, який має відбутися після смерті його дружини, його фінал невідомий, однак прогнозований, відповідно до внутрішніх намагань героя: «Не бійтеси, небожата, мені недалекі гони, я вам хати не залежу. Завтра неню собі вирідите, а з неділі, чій, і я піду, чій, біг сизмилує, возьме гріх з хати» [3, 41]. Отже, це згадка про нове життя, однак на якому існує печатка танатосу. Зародження одного наративу, що має більш оптимістичне продовження, відтворено у тексті за рахунок текстуалізації обрядової гуцульської забави – грушки, якої чекає молодь, адже участь у цій забаві сприяє віднайденню своєї долі. Замість етнографічного опису подано емоційний коментар старого трембітара: «Туго сплітайте скруцак, дівчата, тугенько! А на стільчик най сідає МарікаДеменова, ану, хутко! А ти, Васильку, причікни на коліна, лице Марічці у приділок клади... Будете видіти, що ця грушка покаже. Лиш не жалуйте Василька, лиш по плечах луп, луп, аби темивцесу грушку...Мой, хло', гупайте, таже-сте дужі, таже-стейкас паруб'я! Дужше, шедужше, отак, отак!...» [3, 40]. Таким чином, письменник занурич читача в гуцульське світобуття, надав змогу відчутти спектр емоцій героя, відтворити власне «гуцульське» розуміння співвідношення понять життя і смерті.

Оптимістичне продовження іншого наративу маємо у звуках трембіти Гнатка, який, повістуючи гуцульському світові про смерть гуцулки, заперечує всевладність смерті повідомленням: «Василина піде за Федя, Гафія за Леся, Калина за Михяла, а Одокія за Гната» [3, 42]. Незважаючи на смерть, життя у гуцульському селі триває, бо воно вічне, як Всесвіт, і нестерельне завдяки «elanvitalе» (А. Бергсон) Гуцулії.

Таким чином, в гуцульському текстітанатологічний мотив реалізується сюжетно багатифункціонально, залежно від місця розташування повідомлення про смерть героя. Художнє розкриття наявності Танатосу у площині парадигми «Гуцульщина як текст» оригінально забезпечили твори О. Кобилянської («Юда»), М. Коцюбинського («Гіні забутих предків»), К. Малицької («За провини батьків»), О. Манчука («Непростий мертвець»), І. Синюка («Братчику рятуй!»), ь. Франка «Терен у нозі», «Як Юра Шикманюк брів Черемош», Д. Харов'юка «Смерть Сороканюкового Юра»), Марка Черемшини («Грушка», «Після бою», «Село вигибає»), Г. Хоткевича («Злочин природи») та ін. Сема Гуцульщини постає в самобутньому відтворенні народної гуцульської обрядовості, етнографічних подробиць, художніх деталей, психологічної характеристики, які визначають приналежність до особливого гуцульського світосприйняття і водночас свідчать про наявність у гуцульському тексті початку ХХ ст. неоромантичних, імпресіоністичних, екзистенційних та експресіоністичних модерних тенденцій.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Денисюк І.О. Жанрово-стильова специфіка прози Марка Черемшини / І.О. Денисюк // Денисюк І.О. Літературознавчі та фольклористичні праці [Текст] / І. О. Денисюк. – Л. : Львівський національний ун-т ім. Івана Франка, 2005 . Т. 1, кн. 2 : Літературознавчі дослідження.– [Б. м.]: [б.в.], 2005. – С. 115 – 122.
2. Красильников Р.Л. Образ смерти в литературном произведении: модели и уровни анализа / Р.Л. Красильников.– Вологда: ГУКИАЦК, 2007. – 139 с.
3. Черемшина Марко. Твори /Марко Черемшина. – К.: Дніпро, 1978.– 328 с.

Быкова Т., канд. филол. наук, доцент

Национальный педагогический университет имени М.П. Драгоманова, Киев

ТАНАТОЛОГИЧЕСКИЙ МОТИВ ГУЦУЛЬСКОГО ТЕКСТА МАРКО ЧЕРЕМШИНЫ

В статье исследуются художественные особенности проявления танатологического мотива в творчестве Марко Черемшины. Учитываются произведения из сборника «Село в войны», которые доказывают тезис о реализации танатоса в творчестве писателя сюжетно многофункционально, в зависимости от места расположения сообщения о смерти героя. Тема Гуцульщины в творчестве Марко Черемшины проявляется в самобытном воспроизведении народной гуцульской обрядности, этнографических подробностях, художественных деталях, психологической характеристике.

Ключевые слова: гуцульский текст, танатологический мотив, поэтика, новелла, нарратив

Bykova T., PhD, docent,

National Pedagogical University of M. Drahomanov, Kyiv

THE TANATOS MOTIVE IN HUTSUL TEKST OF MARKO CHEREMSHINA

The article investigates the artistic features of display tanatos motive in the work of Marko Cheremshyna. Attention works taken from the collection of «Village of the war», proving the thesis. Thanatos implementation in the writer's plot-rich, depending on the location of the message of the death of the hero. Hutsul theme in the works of Marko Cheremshyna appears in a distinctive playing Hutsul folk rituals, ethnographic detail artistic detail, psychological characteristics.

Keywords: Hutsul text, tanatos motive, poetics, short story, narrative

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

Видавничий дім Дмитра Бураго

Наукове видання

«**МОВА І КУЛЬТУРА**»

Випуск 18

Том V (180)

Київ
2016

Киевский национальный университет имени Тараса Шевченко

Издательский дом Дмитрия Бурого

Научное издание

«ЯЗЫК И КУЛЬТУРА»

Выпуск 18

Том V (180)

Киев
2016

М 74 МОВА І КУЛЬТУРА. (Науковий журнал). – К.: Видавничий дім Дмитра Бураго, 2016. – Вип. 18. – Т. V (180). – 488 с.

Наукове видання «Мова і культура» засноване у 1992 році

Видання зареєстроване Міністерством юстиції України.
Свідоцтво КВ № 12056-927ПП від 4.12.2006 р.

Затверджено постановою президії ВАК України
від 18 листопада 2009 р. № 1-05/5

Засновники:

Київський національний університет імені Тараса Шевченка
Видавничий дім Дмитра Бураго

Видається за рішенням Вченої ради Інституту філології
Київського національного університету імені Тараса Шевченка від 19.02.2007 р.

Головний редактор Д. С. Бураго

Редакційна колегія:

канд. філол. наук, доц. **П. П. Алексєєв**; д-р філол. наук, проф. **В. М. Брицин**; д-р філол. наук, проф., академік АН ВШ України **Ю. Л. Булаховська**; д-р філол. наук, проф. **О. П. Воробйова**; д-р філол. наук, проф., академік АН ВШ України, заслужений працівник ВШ України **Л. П. Іванова**; д-р філол. наук, проф. **Т. В. Клеофастова**; д-р філол. наук, проф. д-р філол. наук, проф. **Ю. І. Корзов**; д-р філол. наук, проф. **Н. В. Костенко**; д-р філол. наук, проф. **О. О. Корнієнко**; д-р філол. наук, проф. **Г. Ю. Мережинська**; д-р філол. наук, проф. **А. К. Мойсієнко**; д-р філол. наук, проф. **Ю. Л. Мосенкіс**; д-р філол. наук, проф. **Н. Г. Озерова**; д-р філос. наук, проф., академік НАН України **О. С. Онищенко**; д-р пед. наук, канд. філол. наук, проф. **Г. В. Онкович**; д-р філол. наук, проф. **Т. А. Пахарєва**; д-р філол. наук, проф. **Г. Ф. Семенюк**; д-р філол. наук, проф., академік НАН України, заслужений діяч науки і техніки України **В. Г. Скляренко**; д-р філол. наук, проф. **Н. В. Слухай**; д-р філол. наук, проф. **О. С. Снитко**; д-р філол. наук, проф. **Е. С. Соловей**; д-р психол. наук, проф., член-кор. АПН України **Н. В. Чепелєва**.

ТЕОРІЯ ЛІТЕРАТУРИ ТА КОМПАРАТИВІСТИКА

<i>Висоцька Н.О.</i> ТЕКСТИ ТА/АБО КОНТЕКСТИ: ДИНАМІКА АНАЛІТИЧНИХ СТРАТЕГІЙ У ЛІТЕРАТУРОЗНАВЧІЙ ДУМЦІ США	5
<i>Гальчук О.В.</i> МІФОПОЕТИКА ЯК МОДУС МЕТАТЕКСТУ АНГЛІЙСЬКОГО НЕОРОМАНТИЗМУ	12
<i>Юдин А.А.</i> ФОРМИРОВАНИЕ ИНСТИТУТА АВТОРСТВА В ЛИТЕРАТУРЕ КИЕВСКОЙ РУСИ	18
<i>Калашиникова О.Л.</i> «ДИАЛОГ С «ЧУЖИМ ТЕКСТОМ» В СОВРЕМЕННОМ ФРАНЦУЗСКОМ РОМАНЕ (Ф. БЕГБЕДЕР, М. УЭЛЬБЕК, Г.МИОССО).	25
<i>Кормилов С.И.</i> К ПРОБЛЕМЕ СИНТЕТИЧЕСКОЙ ТЕОРИИ ЛИТЕРАТУРЫ: ЭЛЕМЕНТЫ И КАЧЕСТВА ХУДОЖЕСТВЕННОГО ПРОИЗВЕДЕНИЯ	35
<i>Свенцицкая Э.М.</i> СПЕЦИФИКА ХУДОЖЕСТВЕННОГО СЛОВА В СОВРЕМЕННОМ ЛИТЕРАТУРОВЕДЕНИИ	50
<i>Шеховцова Т.А.</i> «ЧЕЛОВЕК В ПЛАЩЕ»: ОБ ЭВОЛЮЦИИ ОДНОГО ЛИТЕРАТУРНОГО ТОПОСА	56
<i>Юферева Е.В.</i> ИНТЕРПРЕТАЦИЯ РОМАНТИЧЕСКОГО КАНОНА: ПУТЕВЫЕ ЦИКЛЫ А. МИЦКЕВИЧА И ПОЭТОВ 1880-Х ГГ.	67
<i>Вишиницька Ю.В.</i> МІФОЛОГІЧНІ СЦЕНАРІЇ В СУЧАСНОМУ ХУДОЖНЬОМУ ДИСКУРСІ: СПРОБА ТИПОЛОГІЗАЦІЇ.	74
<i>Морева Т.Ю.</i> КОНФИГУРАЦИЯ ТОЧЕК ЗРЕНИЯ В РАССКАЗЕ А.С. ГРИНА «СЕРЫЙ АВТОМОБИЛЬ»	82
<i>Мурейко А.Б.</i> ТИПОЛОГІЧНА ПОДІБНІСТЬ ХУДОЖНЬОГО ПСИХОЛОГІЗМУ НОВЕЛІСТИКИ ПРОСПЕРА МЕРІМЕ І МИХАЙЛА КОЦЮБІНСЬКОГО	89
<i>Онопрієнко А.Д.</i> МОТИВ «ТУГИ ЖИТТЯ» («ENNUI DE VIVRE») У ПОЕЗІЇ Ш. БОДЛІЕРА ТА Ф. СОЛОГУБА	94
<i>Садовська Ю.В.</i> «ПІ, ХТО ЗНИЗУ» У ТВОРАХ ПРО РЕВОЛЮЦІЮ (М. АСУЕЛА, О. ФАДЄЄВ)	100
<i>Сподарец Н.В.</i> МИРООБРАЗОВАТЕЛЬНЫЙ ДИСКУРС ЛИТЕРАТУРОВЕДЕНИЯ: ОТ МИРА ПРОИЗВЕДЕНИЯ К АВТОРСКИМ МИРАМ ПОЭТОВ СЕРЕБРЯНОГО ВЕКА	106
<i>Чередирик Л.А.</i> МИР СЕРВАНТЕСА И МИР БУЛГАКОВА В ПЬЕСЕ «ДОН КИХОТ»	112

ЗАРУБІЖНА ЛІТЕРАТУРА

<i>Степанова А.А.</i> ЖАНР РОМАНА-ИНТЕРВЬЮ В ТВОРЧЕСТВЕ РОМЕНА ГАРИ («НОЧЬ БУДЕТ СПОКОЙНОЙ» КАК ОПЫТ КУЛЬТУРНОЙ БИОГРАФИИ)	118
<i>Андропова Л.Г.</i> ПОЭТИКА ЗАГЛАВИЙ «РИМСКИХ РАССКАЗОВ» АЛЬБЕРТО МОРАВИА	129
<i>Бутевич В.</i> ЗАМІТКИ ПРО ОДИН ВІРШ ЗБІГНЄВА ГЕРБЕРТА У НІЦШЕАНСЬКОМУ КОНТЕКСТІ	137
<i>Дмитрієва В.В.</i> АРХЕТИПНІ ОБРАЗИ КАЗКИ ПРО СИНЮ БОРОДУ У ДОБУ МОДЕРНІЗМУ	144
<i>Євтушенко С.О.</i> ПОСТКОЛОНІАЛЬНІ ОБРАЗИ СХОДУ У ТВОРАХ АНГЛО-ІНДІЙСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ	152
<i>Колісниченко А.В.</i> МІФІЧНИЙ СИНКРЕТИЗМ ХУДОЖНЬОГО ПРОСТОРУ ПОЕМИ ГАРТА КРЕЙНА «МІСТ»	158
<i>Кравітський Г.</i> THE IMAGE OF THE VICTIM IN DETECTIVE STORY “ A SCANDAL IN ВОНЕМІА” BY SIR A.C. DOYLE	166

РУССКАЯ ЛИТЕРАТУРА

<i>Аниенкова Е.С.</i> «МОЙ СЧАСТЛИВЫЙ КИЕВ»: ОБРАЗ КИЕВА В ПРОЗЕ ГАЛИНЫ КУЗНЕЦОВОЙ	172
<i>Бубенок О.Б.</i> ОБРАЗ ХАЗАР В ФОЛЬКЛОРНЫХ СЮЖЕТАХ «ПОВЕСТИ ВРЕМЕННЫХ ЛЕТ»	179
<i>Дербенёва Л.В.</i> СРАВНИТЕЛЬНЫЙ МЕТОД КАК ПРИНЦИП ИССЛЕДОВАНИЯ РОМАНА В ИСТОРИКО-ЛИТЕРАТУРНОЙ КОНЦЕПЦИИ П.Д. БОБОРЫКИНА	189
<i>Ильинская Н.И.</i> ДЕМИФОЛОГИЗАЦИЯ МАССОВОГО СОЗНАНИЯ В ПОЭЗИИ РУССКОГО КОНЦЕПТУАЛИЗМА	195
<i>Корниенко О.А.</i> ИГРА В ХУДОЖЕСТВЕННОМ МИРЕ С.Д. КРЖИЖАНОВСКОГО (О «ШАХМАТНОМ КОДЕ» В ПРОЗЕ ПИСАТЕЛЯ)	202
<i>Мусий В.Б.</i> СЕМАНТИЧЕСКИЕ ОППОЗИЦИИ В РАССКАЗЕ А.С. ГРИНА «НОЧЬЮ И ДНЕМ»	213
<i>Сакрэ Н.В.</i> ОТ ОДОЕВСКОГО К ЧЕХОВУ : ИЗОБРАЖЕНИЕ ВРАЧА В РОМАНЕ ЕВГЕНИЯ ГРЕБЕНКИ «ДОКТОР» КАК ОДИН ИЗ ЭТАПОВ ЭВОЛЮЦИИ ОБРАЗА	220

<i>Шестакова Э.Г.</i> ТИШИНА ГОР: ПРЕДВОСХИЩЕНИЕ ЭКЗИСТЕНЦИАЛИЗМА В РАННЕЙ ПРОЗЕ И.А. БУНИНА	227
<i>Абабина Н.В.</i> ЧЕХОВСКИЙ ГЕРОЙ В ЭПОХУ ПЕРЕХОДНОСТИ	237
<i>Астахова А.А.</i> ЖАНРОВО-СТИЛЕВЫЕ ОСОБЕННОСТИ РАССКАЗА Ю. КАЗАКОВА «СВЕЧЕЧКА»	245
<i>Белогорская Л.В.</i> СПЕЦИФИКА ХУДОЖЕСТВЕННОГО ПРОСТРАНСТВА ФЕЕРИИ А.С. ГРИНА «АЛЫЕ ПАРУСА»	251
<i>Боровская Е.Н.</i> НАУЧНАЯ МЫСЛЬ И НАТУРФИЛОСОФСКИЕ МОТИВЫ КАК ОДИН ИЗ ФОКУСОВ ПОЭЗИИ М. ЛОМОНОСОВА И Н. ЛЬВОВА	259
<i>Еремина-Чащина М.В.</i> СПЕЦИФИКА ГОРОДСКОГО ПРОСТРАНСТВА В ОЧЕРКАХ СИГИЗМУНДА КРЖИЖАНОВСКОГО	264
<i>Мельник Т.Н.</i> К ПРОБЛЕМЕ СТИЛИЗАЦИИ В ЛИТЕРАТУРЕ (РОМАН В. ШУКШИНА «Я ПРИШЕЛ ДАТЬ ВАМ ВОЛЮ»)	270
<i>Поздняков М.М.</i> ДОВЛАТОВ О НАБОКОВЕ (С ИРОНИЕЙ И ЛЮБОВЬЮ)	275
<i>Таратута С.Л.</i> АЛЛЕГОРИЯ КАК СПОСОБ ВОПЛОЩЕНИЯ АВТОРСКОЙ КОНЦЕПЦИИ В ПЬЕСЕ Е.ШВАРЦА «ДРАКОН»	280
<i>Шуберт А.Н.</i> ПОЭТИКА МУЗЫКАЛЬНЫХ НОВЕЛЛ С.Д. КРЖИЖАНОВСКОГО	287
<i>Хинкиладзе Е.В.</i> ТРИЛОГИЯ В.П. КРЫМОВА «ЗА МИЛЛИОНАМИ» И «ПАМЯТЬ» ЖАНРА ПЛУТОВСКОГО РОМАНА	294

УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРА

<i>Погребенник В. Ф.</i> ХУДОЖНІЙ СВІТ ЗБІРКИ «МАГІЯ ВОГНЮ» ДАРІ МЕЛЬНИКОВИЧ-РИХТИЦЬКОЇ	300
<i>Свербілова Т.Г.</i> ІМАГОЛОГІЧНИЙ РІВЕНЬ ЗОБРАЖЕННЯ КИЇВСЬКИХ ІСТОРИЧНИХ ПОСТАТЕЙ 1918-1919 РР. У СПОМИНАХ, КІНО І ДРАМАТУРГІЇ 1920-1930-Х РР.	307
<i>Александренко В. В.</i> ЖАНРОВА ДИФУЗІЯ МАЛОЇ ПРОЗИ Д. МАРКОВИЧА (НА ПРИКЛАДІ ТВОРІВ «НЕВДАЛИЦЯ», «БРАЗИЛІЯНИ»)	315
<i>Бикова Т.</i> ТАНАТОЛОГІЧНИЙ МОТИВ ГУЦУЛЬСЬКОГО ТЕКСТУ МАРКА ЧЕРЕМШИНИ	319
<i>Бледних Т.Ю.</i> ПОЕТИЧНА ТВОРЧИСТЬ АНДРІЯ ЧУЖОГО	325
<i>Борбунюк В.О.</i> «САМЫЙ ВЫБОР ШЕВЧЕНКО СВИДЕТЕЛЬСТВУЕТ О ВАШЕЙ ПОЭТИЧНОСТИ...»: И. БЕЛОУСОВ – ПЕРЕВОДЧИК «КОБЗАРЯ» Т. ШЕВЧЕНКО	330

<i>Кобелецька О.І.</i> ІЛЮСТРАЦІЯ ПОЛІТИЧНИХ ПОГЛЯДІВ НАРОДУ В УКРАЇНСЬКОМУ ФОЛЬКЛОРИ КІНЦЯ 10-Х –ПОЧ. 20-Х РР. ХХ СТ.	337
<i>Осьмак Н., Кирицька В.</i> СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНА МОДЕЛЬ МАСКУЛІННОСТІ У РОМАНІ «МІСТО» ВАЛЕР'ЯНА ПІДМОГИЛЬНОГО	346
<i>Осьмак Н., Фулей Д.</i> ХУДОЖНІ ОСОБЛИВОСТІ ПОХОВАЛЬНОГО ГУЦУЛЬСЬКОГО РИТУАЛУ В РОМАНІ «СТРАЖ-ГОРА» СТЕПАНА ПУШИКА	352
<i>Процик І.В.</i> СОНЦЕ ІВАНА ДРАЧА	356
<i>Урись Т.</i> ТОПОНІМИ ЯК МАРКЕРИ НАЦІОНАЛЬНОЇ СПЕЦИФІКИ ТВОРІВ СУЧАСНИХ УКРАЇНСЬКИХ ПОЕТІВ	361

ДОСЛІДИ: АНАЛІЗ ХУДОЖНЬОГО ТЕКСТУ

<i>Абрамович С.Д.</i> О СТРУКТУРЕ ХУДОЖЕСТВЕННОГО ОБРАЗА У ХЛЕБНИКОВА	368
<i>Игошева Т.В.</i> ЖАНРОВИЙ СЛЕД ЭЛЕГИЧЕСКИХ МОДЕЛЕЙ В СТИХОТВОРЕНИИ А. БЛОКА «О, НЕТ! НЕ РАСКОЛДУЕШЬ СЕРДЦА ТЫ...»	375
<i>Костенко Н.В.</i> НЕКЛАСИЧНИЙ ВІРШ ЯК ЕЛЕМЕНТ ХУДОЖНЬОГО СВІТУ ТВОРУ	384
<i>Пахарева Т.А.</i> СТИХОТВОРЕНИЕ Н. ГУМИЛЕВА «И ГОД ВТОРОЙ К КОНЦУ СКЛОНЯЕТСЯ...» СКВОЗЬ ПРИЗМУ СЕМАНТИКИ МЕТРА	391
<i>Раскина Е.Ю.</i> ВОЙНА, РЕВОЛЮЦИЯ И ВОЛШЕБНАЯ СКРИПКА: ОБРАЗНО-СИМВОЛИЧЕСКИЙ АНАЛИЗ СТИХОТВОРЕНИЯ Н.С. ГУМИЛЕВА «И ГОД ВТОРОЙ К КОНЦУ СКЛОНЯЕТСЯ»	399
<i>Чевтаев А.А.</i> СОБЫТИЙНАЯ СТРУКТУРА СТИХОТВОРЕНИЯ Н. ГУМИЛЕВА «И ГОД ВТОРОЙ К КОНЦУ СКЛОНЯЕТСЯ...»: ОТ ВРЕМЕНИ К ВЕЧНОСТИ	406
<i>Гон О.М.</i> «ЗМІСТ ЛОГОСА ВТРАЧАЄ СЛОВО»: РЕЦЕПЦІЯ ЖАНРУ «КАНТОС» ПАУНДА	414
<i>Кальян К.А.</i> КОНЦЕПТ МАСКУЛІННОСТІ В ІНТИМНОЇ ЛИРИКЕ Р.А. КАТАЕВОЙ	422
<i>Князь А.А.</i> ЭВОЛЮЦИЯ ОБРАЗА ТЕЗЕЯ В ТРАГЕДИИ М. И. ЦВЕТАЕВОЙ «АРИАДНА»	428

Никитская Е.И. ХУДОЖЕСТВЕННЫЙ МИР СТИХОТВОРЕНИЯ Н.С. ГУМИЛЕВА «ЕВА ИЛИ ЛИЛИТ»	434
Фокина С.А. МУЗЫКАЛЬНЫЙ КОНТЕКСТ КАК ИНТЕРПРЕТАЦИОННАЯ ДОМИНАНТА СТИХОТВОРЕНИЯ АНДРЕЯ ШИРЯЕВА «ТЫ НАЧИНАЕШЬСЯ ИЗ ТЕМНОТЫ...»	441
Григораш А.М. ИНДИВИДУАЛЬНО-АВТОРСКАЯ ИНТЕРПРЕТАЦИЯ ПОСЛОВИЦ И ПОГОВОРОК В МЕМУАРНОМ ЖАНРЕ (НА МАТЕРИАЛЕ КНИГ Н. Я. МАНДЕЛЬШТАМ «ВОСПОМИНАНИЯ» И «ВТОРАЯ КНИГА»)	447
Клименко Т.А. ЯЗЫКОВЫЕ ОСОБЕННОСТИ ЛИРИКИ (НА МАТЕРИАЛЕ СТИХОТВОРЕНИЙ СОВРЕМЕННЫХ АВТОРОВ)	453
Полякова Т. М. АВТОРСКАЯ ИНТЕРПРЕТАЦИЯ УКРАИНИЗМОВ В РУССКОМ ХУДОЖЕСТВЕННОМ ТЕКСТЕ.	458
Сахарова О.В. ЯК І ПРО ЩО «ГОВОРЯТЬ» ПЕРСОНАЖІ ДРАМАТИЧНОГО ТВОРУ (НА МАТЕРІАЛІ УКРАЇНСЬКОЇ ДРАМАТУРГІЇ КІНЦЯ XX – ПОЧАТКУ XXI СТОЛІТТЯ)	463
Ченьлин Чень СПЕЦИФИКА ПЕРЕВОДА РАССКАЗА ДЛЯ ДЕТЕЙ С РУССКОГО ЯЗЫКА НА КИТАЙСКИЙ (НА МАТЕРИАЛЕ ПРОИЗВЕДЕНИЯ РАДИЯ ПОГОДИНА «КТО НАГРЕЛ МОРЕ»)	470
Шэнь Биньбинь О СВОЕОБРАЗИИ НЕКОТОРЫХ РЕЧЕЭТИКЕТНЫХ ФОРМУЛ В ПОВЕСТИ С. Т. АКСАКОВА «ДЕТСКИЕ ГОДЫ БАГРОВА-ВНУКА»	477